

Decyzja Izby Odwoławczej: Częściowe oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 20 sierpnia 2014 r. – Primo Valore przeciwko Komisji

(Sprawa T-630/14)

(2014/C 361/41)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Primo Valore (Rzym, Włochy) (przedstawiciel: M. Moretto, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że Komisja Europejska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na podstawie rozporządzenia nr 999/2001⁽¹⁾ i rozporządzenia nr 178/2002⁽²⁾ oraz naruszyła ogólne zasady niedyskryminacji i proporcjonalności, nie przedkładając pod głosowanie komitetowi regulacyjnemu na podstawie procedury przewidzianej w art. 5a ust. 1–4 decyzji 1999/468/WE propozycji działań mających na celu ponowne zbadanie załącznika V nr 2 do rozporządzenia nr 999/2001, zgodnie z którym określony materiał niebezpieczny pochodzący z państw członkowskich Unii Europejskiej należy usunąć i zniszczyć, nawet jeśli dane państwa członkowskie zostały uznane za państwa o znikomym ryzyku BSE (gąbczastych encefalopatii bydła);
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący obowiązku działania, który ciąży na Komisji na podstawie art. 8 ust. 1 zdanie ostatnie w związku z art. 5 ust. 1 i 3 rozporządzenia nr 999/2001 i z art. 5 ust. 3 rozporządzenia nr 178/2002, a także na podstawie art. 7 ust. 2 zdanie drugie tegoż rozporządzenia oraz art. 23 i 24 rozporządzenia nr 999/2001.
 - Strona skarżąca podnosi w powyższym względzie, że na podstawie wymienionych powyżej przepisów na Komisji ciąży obowiązek ponownego zbadania czasowego odstępstwa wprowadzonego w Załączniku V nr 2 do rozporządzenia nr 999/2001 i przedstawienia komitetowi regulacyjnemu na podstawie procedury przewidzianej w art. 5° decyzji nr 1999/468/WE propozycji działań mających na celu zmianę wspomnianego Załącznika V. Ma to służyć zapewnieniu poszanowania międzynarodowych norm zdrowotnych przyjętych przez OIE [Międzynarodowy Urząd Chorób Odzwierzęcych], które nie przewidują sporządzenia wykazu określonego materiału niebezpiecznego dla państw takich jak Włochy, które zostały uznane za państwa o znikomym ryzyku, to jest państwa o najniższym ryzyku w międzynarodowej klasyfikacji przyjętej przez OIE.
2. Zarzut drugi dotyczący obowiązku działania, który ciąży na Komisji na podstawie zasady niedyskryminacji, art. 7 ust. 2 zdanie drugie rozporządzenia nr 178/2002, a także art. 23 i 24 rozporządzenia nr 999/2001.
 - Strona skarżąca twierdzi w powyższym względzie, że na podstawie zasady i przepisów przytoczonych powyżej, skoro OIE stwierdził w maju 2008 r., w maju 2011 r., w maju 2012 r. i w maju 2013 r., że niektóre państwa członkowskie Unii Europejskiej, w tym Włochy, mogą zostać uznane za państwa o znikomym ryzyku BSE, Komisja była zobowiązana dostosować uregulowanie w świetle tych nowych danych i ponownie zbadać odstępstwo, o którym mowa w Załączniku V nr 2 do rozporządzenia, aby zapewnić poszanowanie zasady niedyskryminacji. Wspomniane odstępstwo przewiduje bowiem z jednej strony różne traktowanie podobnych sytuacji, mianowicie sytuacji producentów z państw Unii i sytuacji producentów z państw trzecich, które zostały uznane za państwa o znikomym ryzyku BSE. Z drugiej strony przewiduje ono takie samo traktowanie różnych sytuacji, mianowicie sytuacji producentów z państw członkowskich Unii, które zostały uznane za państwa o znikomym ryzyku BSE, i sytuacji producentów z państw członkowskich Unii, które nie zostały uznane za takie państwa.

3. Zarzut trzeci dotyczący obowiązku działania, który ciąży na Komisji na podstawie zasady proporcjonalności, art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 178/2002, a także art. 23 i 24 rozporządzenia nr 999/2001.

— Strona skarżąca utrzymuje w powyższym względzie, że na podstawie zasady i przepisów przytoczonych powyżej, po tym jak OIE uznał niektóre państwa członkowskie Unii Europejskiej za państwa o znikomym ryzyku BSE, na Komisji ciążył obowiązek dostosowania uregulowania w świetle tych nowych danych i ponownego zbadania odstępstwa, o którym mowa w Załączniku V nr 2 do rozporządzenia, aby zapewnić poszanowanie zasady proporcjonalności. Należy zauważyć między innymi, iż zdaniem strony skarżącej wybór Komisji, by nie badać ponownie odstępstwa przewidzianego w Załączniku V nr 2, nie jest odpowiedni do osiągnięcia celu ochrony zdrowia, na który powołała się ta instytucja.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 999/2001 z dnia 22 maja 2001 r. ustanawiające zasady dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych przenośnych gąbczastych encefalopatii (Dz.U. L 147, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiające ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołujące Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiające procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz.U. L 31, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 22 sierpnia 2014 r. – Urb Rulmenti Suceava przeciwko OHIM – Adiguzel (URB)

(Sprawa T-635/14)

(2014/C 361/42)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Urb Rulmenti Suceava SA (Suczawa, Rumunia) (przedstawiciel: adwokat I. Burdusel)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą był również: Harun Adiguzel (Diosd, Węgry)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 23 czerwca 2014 r. w sprawie R 1974/2013-4.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie prawa do znaku: Graficzny znak towarowy zawierający element słowny „URB” dla towarów i usług z klas 4, 6–9, 11, 12, 16, 17, 35, 37 i 39–42 – zgłoszenie nr 8 656 605

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: Harun Adiguzel

Strona wnosząca o unieważnienie prawa do wspólnotowego znaku towarowego: Strona skarżąca

Uzasadnienie wniosku o unieważnienie prawa do znaku: Bezwzględne podstawy unieważnienia na podstawie art. 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 i względne podstawy unieważnienia na podstawie art. 8 ust. 1 lit. a) i b) w związku z art. 53 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009